

Een

Het Oog van de Haai

De visserman wachtte tot de haaien verschenen en wierp zich toen overboord. Hij had nauwelijks gesproken sinds ze van Carthula waren weggezeild. Zijn verweerde en bebaarde gelaatstrekken verraadden weinig meer dan een kundig man die in beslag genomen werd door taken die hij zijn hele leven al verrichtte. Hij verkortte of verlengde de touwen met ge oefende precisie zodra de wind of de stroming veranderden, wendde het roer met zorgvuldige, lichte bewegingen zodat zijn passagiers de ergste kwellingen van de zee bespaard bleven en wierp af en toe zelfs zijn netten uit om ervoor te zorgen dat ze werden gevoed. Maar hij deed dat allemaal vrijwel zonder iets te zeggen.

Het was op het moment dat de Ruggengraat in zicht kwam dat zijn houding abrupt veranderde. Hij stond opeens meer rechtop en zijn smalle grijze ogen kregen een glans die Guyime herkende als die van oplettende afwachting. Zijn wenkbrauwen en lippen begonnen ook te trillen op een manier die hij maar al te goed kende – het masker van de krankzinnige. Guyime had het op meer gezichten gezien dan hij kon tellen. Op die van soldaten die te veel strijd hadden gezien, moeders die te veel kinderen moesten

begraven, vissers die hun thuishaven en allen die zij liefhadden waren kwijtgeraakt.

En toch, de visserman bleef plichtsgetrouw. Hij stuurde het stevige maar kleine vaartuig naar de grootste opening in de Ruggengraat. Guyime wist dat de vaargeul hen doorgang zou verschaffen van de Tweede naar de Derde Zee. Lakorath, de altijd opmerkelijke demon, vond de stemmingswisseling van de visser reden tot zorg.

Misschien is hij van plan deze strontschuit op de klippen te laten lopen, mijn Heer? opperde hij. Het zwaard dat op Guyimes rug zat gesespt gonsde zachtjes van bezorgdheid. *Ik heb geen zin de volgende paar eeuwen op de zeebodem door te brengen. Vissen zijn echt saai gezelschap. Ik stel voor zijn kop eraf te hakken, voor de zekerheid.*

Guyime negeerde de demon, maar hield de visser wel beter in de gaten terwijl ze de Ruggengraat dichter naderden. Het immense rif vulde nu het hele blikveld en deed denken aan een slecht vervaardigde zaag met scherpe tanden van noord naar zuid. Zoals vaker het geval is met schijnbaar onmogelijke natuurverschijnselen te land en ter zee was de Ruggengraat gehuld in een waas van legendes die het ontstaan ervan toeschreven aan allerlei soorten goddelijke of monsterlijke calamiteiten, meestal met een Kraken of zeeslangen van ontzaglijke afmetingen in de hoofdrol. Het was vandaag de derde keer dat Guyime deze contreien bezocht en hij merkte dat zijn scepsis over die legendes telkens verder afnam, aangezien de Ruggengraat bij elk bezoek zowel indrukwekkender als dreigender werd.

Het was niet alleen de steilheid waarmee de rotswanden uit de niet-aflatende schuimende golven opstaken of de onnatuurlijk duistere tint van het gesteente dat ongevoelig leek voor het bleken van de zon. Het was ook niet omdat het steen door de elementen verweerd en gepokt was op een manier die het glad maakte in

plaats van ruw, alsof het door de tijd niet versleten maar geslepen was. Het was de totale afwezigheid van leven die Guyime deed vermoeden dat dit fenomeen van on aardse oorsprong was. Er nestelden geen vogels op deze klippen en er was geen groen sprietje te zien op de puntige pieken van de Ruggengraat. De driehonderd meter lange rotsmuur was van begin tot eind verstoken van leven. Op de haaien na, natuurlijk.

‘Secauris Nilvus,’ zei Lexius. Hij gebruikte de officiële Valkerische naam voor de eerste haai die zich verwaardigde meer dan een vin boven het woelige water uit te steken. ‘Witbuikhaai,’ voegde hij er ter verduidelijking aan toe, hoewel Guyime de populaire benaming kende. Het beest mat een meter of drie van neus tot staart, wat betekende dat het een jong exemplaar was, want de volwassen dieren van deze soort stonden erom bekend meer dan zes meter lang te worden. De haai toonde hen een albastwitte onderkant toen hij zich afwendde en opnieuw de diepte indook. Het groeiend aantal driehoekige vinnen dat door de omliggende golven sneed maakte echter duidelijk dat hij niet alleen was.

‘Ik heb me afgevraagd of de verhalen over een zee vol haaien rond de Ruggengraat niet slechts fabels waren,’ ging Lexius verder. ‘Ik zie ze nu bevestigd. Wat eten ze, vraag ik me af? Deze wateren zijn ook berucht omdat er zo weinig vissen en zeehonden leven.’

Zijn schriële gelaatstrekken stonden levendig en zijn ogen waren groot achter de dikke brillenglazen die om zijn hoofd gebonden waren. Guyime had de voormalige slaaf-geleerde zijn bril slechts eenmaal af zien zetten tijdens hun reis; hij onthulde kleine samengeknepen ogen die glommen als donkere kralen en een huid die eeltig geworden was door de constructie van leer en koper die de bril al jaren op zijn plek hield. Toch straalden ’s mans intelligentie en onstilbare nieuwsgierigheid hem helder uit die ogen, en dat deden ze ook nu. Guyime moest zichzelf eraan herinneren dat, hoewel deze onlangs bevrijde slaaf een wereld

van kennis in zijn hoofd meedroeg, deze reis zijn eerste ervaring was met de echte wereld buiten de kerkers van zijn jeugd of de met boeken volgestouwde catacomben onder het huis van zijn gestorven meester.

Het was de visser die antwoordde, een van de weinige volledige zinnen die hij gedurende de reis zou uiten. 'Elkaar,' fluisterde hij toonloos. 'Ze maken jacht op hun eigen soort, want verder is er niks.'

'Waarom migreren ze dan niet naar vruchtbaardere wateren?' vroeg Lexius.

'Dat.' De visserman knikte naar de hoog boven hen uittorende rotswand van de Ruggengraat, nu minder dan een mijl voor de boeg. 'Het is een val. Ze komen te dichtbij en het vangt ze en laat ze niet meer wegzwemmen. En het verandert ze. Ze zijn niet zoals andere haaien.'

'Hoe dat zo?' drong Lexius aan, duidelijk gefascineerd. De spraakzaamheid van de visser leek nu echter uitgeput. Zonder nog een woord te zeggen rechtte hij het roer en hield koers op de opening in de muur.

Vanaf deze afstand verscheen de doorgang als een nauwe spleet in de verder ononderbroken barrière van stenen tanden. Guyime wist dat hij op het smalste punt ongeveer driehonderd meter breed was, een redelijke doorgang voor de meeste vaartuigen, maar de geul was verraderlijk. Het water kolkte aan één stuk door en verborg een doolhof van scheepsboeg-openrijtende koraalriffen, slechts enkele meters onder de oppervlakte. Daardoorheen navigeren vereiste ervaring en een vaste hand aan het roer. De visserman beweerde, al was het zacht brommend, beide kwaliteiten te bezitten. Guyime wist niet of hij zich gerustgesteld of ontmoedigd moest voelen door de diepe concentratie die op het gezicht van de man verscheen. Andere mannen zou hij aangemoedigd hebben, of hij zou voorovergeleund zijn om ze een akelig dreigement toe

te fluisteren, maar hij wist dat deze man voor beide onbevattelijk zou zijn.

Dood hem, raadde Lakorath aan. De demon slaakte een zucht van vertwijfeling toen Guyime hem opnieuw negeerde. *Dit nieuwe... – Lakorath pauzeerde even om het volgende woord de juiste mate van minachting mee te geven – ... moreel besef wordt echt irritant, mijn Heer. Moet ik je eraan herinneren dat het niet aan dit soort vermoeiende sterfelijke ideeën te danken is dat jij nog ademhaalt?*

Guyime antwoordde niet, zoals gebruikelijk. Hij converseerde alleen met de bewoner van het vervloekte zwaard dat hij met zich meedroeg wanneer de omstandigheden dat vereisten. Hij stak echter wel het dek over om dichterbij de visserman te gaan staan, binnen het bereik van zijn zwaard, mocht dat nodig zijn. Hij had in zijn tijd menige boot bestuurd en hoewel hij niet kon beweren over de vaardigheid van een echte zeeman te beschikken, was hij in elk geval in staat dit vaartuig drijvende te houden. Succesvol tussen de klippen door laveren was echter een andere kwestie.

‘Akelig veel van die bijtgrage visjes nu, uwe hoogheid,’ zei Lorzeth. De ogen van de Mareth-druïde speurden over het steeds drukker wordende water voorbij de reling, maar verraadden niets van Lexius’ nieuwsgierigheid. ‘Ik zou een paar briesjes op kunnen roepen om ze weg te jagen,’ zei hij, terwijl hij zijn vingers in zijn leren handschoenen bewoog, ‘mocht dat helpen.’

‘Dat doet het niet,’ verzekerde Guyime hem. Hij wierp een scherpe blik op het bolstaande grootzeil. ‘En ik zou denken dat we wind genoeg hebben. Dank je, druïdemeester.’

‘Misschien wat bliksem dan?’ stelde Lorzeth voor. Hij wendde zich tot Lexius met een hoopvolle grijns. ‘Rooster een paar van die krenge en de rest keert meteen zijn staart.’

Lexius legde een hand op het korte zwaard aan zijn riem en hield zijn hoofd schuin, op dezelfde manier als Guyime zelf deed

wanneer hij naar de ziel luisterde die in het staal gevangen zat. ‘Het antwoord van mijn vrouw bestaat uit twee woorden,’ liet de geleerde aan Lorweth weten. ‘Allebei heel kort.’

‘Een paar pijlen misschien?’ Lorweths blik ging naar Zoeker, die op de voorplecht zat. Lissah lag opgekruld aan haar zijde. Het grootste deel van de monochrome verf die ooit Zoekers gezicht bedekte was er door de elementen afgespoeld, zodat de harde lijnen rond haar ogen en haar naar beneden wijzende mondhoeken duidelijk maakten hoe ellendig zij zich voelde op zee. Ze had de hele reis tegen Lissah aangekropen gezeten, terwijl de lynx probeerde haar meesteres de misselijkheid te doen vergeten door voortdurend om aandacht te bedelen. De zwijgende frons die Zoeker Lorweth toewierp en het feit dat dat ze haar hand niet uitstreekte naar de boog van ivoor en hoorn die vlakbij lag, vertelden Guyime dat ze geen interesse had in enige andere activiteit op dit moment.

‘Dat zou verspilling zijn,’ antwoordde Guyime de Mareth. ‘Onze beste kans is succesvol door die passage te komen.’

Hij had al snel reden spijt te hebben van die onopgesmukte waarheid, want het was slechts enkele ogenblikken later dat de visserman in actie kwam. Hij gaf geen toezspraken, noch enige verklaring voor wat hem ertoe deed besluiten. Guyime nam echter aan dat het te maken had met de blik die hij over zijn schouder geworpen had naar de donker wordende wolken die zich boven de horizon samenpakten, en het getik van verse regendruppels op het dek. De visser zag de storm naderen en verloor alle wil tot leven toen hij inzag hoe hopeloos hun situatie was. Terwijl de golven op de boeg van de boot insloegen, het grootzeil klapperde in de snel omslaande wind en de zee veranderde van ruw in razend, liet de visserman zijn roer uit handen glijden, draaide zich om naar de reling aan bakboordzijde en sprong overboord.

Guyime greep snel het roer terwijl het schip onheilspellend

begon te hellen, maar hij zag, voorbij het schuine dek, nog wat het lot van de visser was. Met de eerste beet moest de rede teruggekeerd zijn in 's mans waanzinnige brein, dacht Guyime, want de visser spartelde en gilde in het karmozijnrode schuim zoals iedere ziel in doodsangst gedaan zou hebben. Gelukkig zorgde de razernij van de haaien ervoor dat zijn gillen maar van korte duur was. Zijn spartelende armen verdwenen al binnen enkele seconden nadat hij in zee gesprongen was uit zicht.

'O shit!' vloekte Lorweth. Hij naderde behoedzaam de reling en wierp een van afschuw vervulde blik op het kolkende rode water. De stem van de Mareth kreeg een klagende klank en hij sloeg gefrustreerd een vuist tegen de grote mast. 'Waarom moest hij dat nou doen?'

'Wie zijn thuis verliest, verliest zijn ziel,' zei Lexius op een toon die een citaat deed vermoeden.

'Het was niet allemaal verloren gegaan,' antwoordde Lorweth. 'De buitenste delen stonden nog grotendeels overeind, herinner ik me.'

'De vissers van Carthula bouwden hun huizen doorgaans in de tweede ring,' legde Lexius uit. 'We hebben een groot deel daarvan vernietigd zien worden door de geest van de Kraken. Ik denk niet dat onze schipper veel had om naar terug te keren.'

'En nu hebben wij ook geen schijn van kans,' Lorweth spuugde een fluim in de golven, waaruit ondertussen het meeste vissersbloed wel verdwenen was. 'Egoïstische dwaas!'

Een plotselinge golf deed het bootje oprijzen. Guyime vocht om te voorkomen dat de boeg onder water zou raken terwijl ze de hoogste golf tot nu toe beklommen. Het begon steeds harder te regenen en de hemel kreeg een dreigende paarse kleur. Kort daarna weerklonk het gerommel van de donder, gevolgd door de zweepslag van de bliksem die met zijn gevorkte schichten de toppen en steile flanken van de Ruggengraat blauwwit deed oplichten.

‘Zeg, meesterdruïde,’ riep Guyime over het steeds luider wordende kabaal naar Lorweth, ‘kan jouw speciale talent hier misschien iets uitrichten?’

‘Helaas, nee, uwe hoogheid,’ riep de Mareth terug. Hij had in een poging niet overboord te slaan beide handen om een kluwen touw geslagen dat aan de hoofdmast bevestigd was. ‘Ik kan een kleine storm oproepen, maar heb niet het vermogen een storm te bedwingen.’

Guyimes ogen schoten van de donkerder wordende donderwolken naar het klapperende hoofdzeil. Hoewel het doek chaotisch in de wind danste, was het duidelijk dat de woedende wind vooral van achteren kwam, wat betekende dat de storm hen, welke koerscorrectie ze ook probeerden, hoe dan ook de opening in zou jagen. Er zat niets anders op dan te proberen deze boot vooruit door deze heksenketel te sturen.

‘Strijk het zeil,’ riep hij naar de anderen. ‘Anders slaat de wind ons omver!’

Terwijl het drietal haastig maar klungelig het zeil naar beneden haalde, veroorloofde Guyime zichzelf een korte, wrange observatie. Hoewel de huidige bemanning van dit vaartuig bestond uit een beestenbezweerster, een druïde met niet onaanzienlijke krachten en de dragers van twee van de machtigste magische voorwerpen die er bestonden, waren ze tegenover de razernij van de natuur zo hulpeloos als pasgeboren baby’s.

Toen het zeil was neergehaald en in een slordige bundel op het dek lag werd het stampen van de boot een klein beetje minder gewelddadig, zodat Guyime in staat was de boeg min of meer in het centrum van de naderende doorgang te sturen. De flanken van de opening staken nu hoog boven hen uit, de storm zo hevig dat de rotstoppen verloren gingen in een mist van striemende regen. Toen hij een onrustbarende hoeveelheid water in het ruim van het schip zag stromen, riep hij de anderen op te hopen. Ze togen

aan het werk met de emmers die in geen enkele vissersboot ooit ontbraken, maar het was al snel duidelijk dat hun inspanningen zinloos waren. Het water verzamelde zich veel sneller in de boot dan zij het overboord konden werpen. Guyime liet ze toch doorwerken, redenerend dat het ze in elk geval iets te doen gaf.

Toen ze de doorgang binnenvoeren hoorde Guyime het trillen en schuren van de scheepsbodem over het gesteente onder water. Gelukkig bleef het bij een kort geschraap en bleef de romp intact, maar hij wist dat ze niet altijd zo gelukkig zouden zijn. Hij probeerde zich de koers te herinneren van de schepen die hem eerder door deze pas hadden gevoerd, maar merkte dat hij daar destijds nauwelijks aandacht aan had besteed.

Altijd hetzelfde liedje met koningen, oordeelde Lakorath. Geen enkele aandacht voor de kennis en kunde van hun ondergeschikten.

‘Jij was er ook bij,’ wees Guyime hem terecht. De woorden bliezen het zoute water van zijn lippen. ‘Of vervaagt het geheugen van een demon net zo snel als dat van een gewone sterveling?’

Natuurlijk niet. Lakorath klonk oprecht beledigd en hij veroorloofde zich een opzettelijk lange pauze voordat hij erin toestemde de nodige aanwijzingen te geven. Stuur nog vijf graden naar stuurboord, anders trek je de romp binnen de kortste keren uit elkaar. Koers daarna aan op de kaap aan de noordzijde, helemaal aan het einde van de doorgang.

Guyime veranderde gehoorzaam van richting en hoewel de boot nog gewelddadiger stampte dan voorheen kwamen er verder geen zorgwekkende schraapgeluiden van de romp. Hij knipperde het zout uit zijn ogen en probeerde door de kolkende regen en het schuim de kaap te onderscheiden. Hij zag alleen maar chaos.

‘Ik kan hem niet vinden!’ schreeuwde hij. Het zwaard reageerde met een hulpeloos gonzen.

Dan, mijn Heer, kan ik ook niets meer doen. De demon zuchtte ontmoedigd. Goed, dat wordt dus de bodem van de zee. Misschien

ontmoet ik daar een vriendelijke octopus. Dat zijn verrassend slimme wezens, weet je. Die tentakels zijn vernuftig genoeg om me weer aan land te slepen, uiteindelijk.

Guyime wilde met een scheldwoord antwoorden, maar zijn woede veranderde onmiddellijk in angst toen er recht voor het schip een golf zo hoog als een berg oprees. Voordat hij het roer kon omgooien werd de boeg al bijna verticaal opgetild. Hij zag Lissah jankend door de lucht zeilen, haar klauwen in de mast slaan en haar lange lichaam eromheen krullen. Haar baasje had net zoveel geluk. Zoeker gleed over het dek en raakte de voet van de grote mast. De kracht van de botsing sloeg een akelige stroom braaksel uit haar mond, maar ze vond de kracht om de eiken paal te omhelzen en zich stevig vast te klampen.

Lexius remde zijn val simpelweg door de Krakentand te trekken en het zwaard in de reling aan stuurboordzijde te steken. Het staal gloeide helder en gleed zonder moeite in het dikke hout. Lorweth, die geen demonenzwaard had en in dit geval ook geen geluk, beschreef een flauwe boog door de kletterende regen alvorens een tiental meters van de reling in het water te vallen.

Niet bepaald het grootste verlies voor de mensheid, concludeerde Lakorath terwijl de boot weer naar beneden stortte. De klap sloeg Guyime het roer uit handen en hij belandde in het snel stijgende water in het ruim. Sputterend klom hij weer op de voorplecht en trok het roer midscheeps. Een blik op de stampende zee onthulde nog een spartelende arm van Lorweth voordat hij onder het oppervlak verdween. Honderd meter verderop sneed de grote vin van een volwassen witbuikhaai door de golven.

Hij is niets meer dan een luidruchtige huurling en opportunist, zei Lakorath waarschuwend, want hij voelde de drang in Guyime al opkomen.

‘Zonder hem zouden we zijn omgekomen in Carthula,’ antwoordde Guyime mompelend. ‘Een schuld is een schuld.’